

Mopset? – Ikke her

- Mopsen stammer oprindeligt fra Kina, og man ved, at racen er mindst 2000 år gammel, fortæller racerepræsentanten Birgit Seloy. - Kineserne havde den som en højt skattet selskabshund; en funktion racen har bibeholdt gennem tiden uanset, hvor den er nået frem. I mopsen har du 110% selskabshund.

Under kejserdømmet var det forbudt ved dødsstraf at udføre mopsen, som betegnedes pei eller happa. Den er nært beslægtet med pekingeseren, og de blev begge holdt ved hoffet – typisk med en tjenerstab til at passe sig.

Først for cirka 400 år siden bragte sømænd racen med sig hjem til Holland.

Den lille selskabshund, mopsen, er en hund med et usædvanligt godt humør

■ AfTine Luther
Foto:Wiegaard/Jørgen Bak Rasmussen og Tine Luther

Ikke bare udtrykket, men også den måde en mops kan sidde på, er specielt!

Birgit Seloy omgivet af en mopsflok.

Mopsen skal være kompakt, kvadratisk og kraftigt bygget med en god muskulatur. Hovedet skal være stort og kraftigt med store runde øjne og et kort næseparti samt de karakteristiske folder. Den korte pels er enten sort, fawn, abrikos eller silver.

Under opvæksten er mopsen meget livlig.

Herfra blev den udbredt til England, og via kongehuset blev det en kendt race under navnet pug. Da den kom til Tyskland, fik den navnet mops, som den nu kaldes i Europa. Med nogen forvirring til følge kaldes den dog stadig pug i England samt i USA.

For 100 år siden så man tit en tyk mops ejet af en lige så tyk madamme, og der blev ofte gjort lidt grin med racen. Senere gik den lidt i glemmebogen for så at blomstre op igen i 60'erne og 70'erne. I dag har vi cirka 500 mopsere registreret i DKK.

En populær ven

- Mopsen er ret populær i Europa – især i Italien, fastslår Birgit Seloy. - Herhjemme laves dog kun omkring 50 hvalpe årligt, selvom efterspørgslen er større. Jeg får vel 60-70 opringninger årligt fra interessere-

de hvalpekøbere, men racen bliver som sagt ikke masseproduceret. Heldigvis kan man faktisk skære de danske mopsopdrættere over en kam; de er seriøse og laver gode og sunde mopsere. Der er nok flere grunde til, at der ikke bliver lavet så mange hvalpe. Det er kutyme, at man ikke laver mere end et par kuld på sin tæve. Racen er lidt sent udviklet både fysisk og psykisk, så det er ikke tilrådeligt at lade tæverne parre før den tredje løbetid. Vil man udstille sin tæve, skal man gøre det, inden hun får hvalpe, for et par kuld giver mopsen "hængepatter", hvilket ikke er smart i en udstillingsring.

- Det er min erfaring, at det kræver lidt ekstra at opdrætte mopsere. De kan godt føde selv, og de passer deres hvalpe rimeligt, men man skal holde meget godt øje med, at det går, som det skal de første par uger. Måske skal man hjælpe med at lægge hvalpene til eller lignende.

Den gør indtryk

- Som mopsere bliver du tit stoppet på gaden, fordi folk vil vide, hvad i alverden det er for en race, du har i den anden ende af snoren, fortæller Birgit Seloy. - Mange synes, at de er umådelig grimme, mens andre slet ikke kan stå for deres lidt babyface-agtige udseende med de store øjne. Men ét er sikkert: Uanset hvilken gruppe, man tilhører, glemmer man ikke

mopsen, når man først har stiftet bekendtskab med den. Den ser så specielt ud, at den ikke kan undgå at gøre indtryk.

- Det, jeg holder af ved mopsen, er dens måde at være på. Den er ualmindelig venlig overfor andre levende væsner. Hvis der er børn i nærheden af en mops, skal man holde mere øje med børnene end med hunden, for den siger aldrig fra – uanset hvor meget børnene rykker den i halen. Derfor vil en del opdrættere heller ikke sælge til familier med små børn.

- Mopsen er også lidt af en klovn. Et meget godt eksempel er, da jeg for nylig var til mops-race, hvor hunden hurtigst muligt skal komme hen til sin ejer. Min hund, der normalt er meget mor-syg, syntes ikke, at det var spændende. Starteren skubbede lidt på ham, men han blev resolut siddende på bagen. Så rejste han sig, kiggede ud på publikum og spankulerede hen og tssede op ad et træ. Man kan jo ikke lade være med at grine af sådan en hund.

En rigtig kælegris

- Det er meget kendetegnende for mopsen, at den elsker at være sammen med mennesker, siger Birgit Seloy. - Den egner sig bestemt ikke til at være kennelhund, der går i en løbegård. En mops er venlig overfor alle mennesker, men den knytter sig usædvanlig meget til sin ejer, og den

er altid opmærksom på, hvor man befinder sig. Derfor strejfer hannerne heller ikke. Hundene vil godt nok gerne ud at opleve noget, men de er ikke i tvivl om, hvor de hører til, og de søger hele tiden tilbage til deres ejer.

- Det er jo ikke en form for brugshund, som man træner til alt muligt; mopsen er en ren selskabshund. Men den kan da få vigtigste spilleregler: De er renlige, de kan gå i snor, de ødelægger ikke ting osv. En helt anden sag er deres specielle talent for at tiltuske sig privilegier, man normalt ikke ville give. For eksempel kan de charme sig op i ethvert møblement. De kravler gerne op og er mere adrætte, end man umiddelbart skulle tro.

- Også overfor andre hunde er mopsen venlighed selv. Den har nærmest ikke aggressivitet i sig, og hvis en anden hund stiller sig aggressivt an overfor en mops, reagerer denne typisk ved at tildele den aggressive et sliks på næsen. Så bliver den nærmest pinligt berørt, og i de fleste tilfælde trækker den sig tilbage.

Ikke krævende

- Generelt er en mops meget nem at have, siger Birgit Seloy. - De voksne kræver bare en halv times gåtur dagligt, så tumler de i haven for resten af pengene. Men de er til gengæld meget aktive under opvæksten, og når folk siger, at de vil have en

En selskabshund, der ikke skyer sofaen...

mops, når de bliver gamle, plejer jeg at svare, at så er det for sent.

- Det er en handy hund, som man nemt kan have med sig. Soigneringen overstår man hurtigt; der er faktisk ingen pelspleje på en mops. Det eneste, man skal sørge for at gøre, er at tørre den under næserynken med lidt olie cirka en gang om ugen.

Tudsegammel

Birgit Seloy fortæller, at mopsen kan blive tudsegammel. - 13-15 år er ikke usædvanligt. Racen har ofte været beskyldt for

ikke at være sund, men det er noget sludder. Det skyldes nok dels de store øjne. Racen skal have store runde øjne, og det er der ikke noget usundt i. Men de må ikke være udstående, og det bliver der dømt hårdt ned på. Udstående øjne kan nemlig være usunde, fordi de nemt bliver skadede, hvis hunden for eksempel løber ind i en busk.

- En anden årsag til rygter om, at mopsen ikke er sund, er nok dens snorken. Næsen skal jo være kort. Tidligere var næseborene sommetider mindre, men gennem tiden har man avlet dem større,

så hundene i dag ikke har nogen problemer med at få luft.

- Det er jo utrolig vigtigt at bibeholde racens oprindelige udseende, og det skal selvfølgelig altid være under hensyn til sundheden.

Et kunststykke

- Det er nok ikke overdrevet at betegne mopsen som en af de allermest anvendte racer i kunstens verden, mener Birgit Seloy. - Der findes et utal af mopsmalerier og -figurer. Og hvem kender ikke racen fra H.C. Andersens "Fyrtøjet", hvor den havde "øjne så store som thekopper"? Den medvirker også i filmene "Men in Black", "Min farmors hus" og i tegnefilmen Pocahontas. Det virker som om, racen nyder at blive vist frem, og der har også medvirket mopsen på Det Kongelige Teater med succes.

Mopsen figurerer meget i historien. En af de tidligste fortællinger er om prins Vilhelm af Oranien. Omkring 1570 under den nederlandske frihedskrig havde han slået lejr med sin hær. En nat forsøgte hertugen af Alba at storme lejren, men inden var prinsen blevet vækket af sin mops og advaret. Han sprang på sin altid sadlede hest og undgik døden. Derefter blev mopsen nationalhelt, og det siges, at prinsen og mange i hans omgangskreds altid havde en mops efter denne hændelse.

En anden historie fortæller, at Napoleons Josephine havde en mops, som bed Napoleon i foden på selve bryllupsnatten. Hustruens kommentar hertil var efter sigende, at mopsen skulle der altid være plads til.

Også Christian den fjerde havde mopsen, som der findes et portræt af på Rosenborg. ■

- Skal vi lege?

Mopsen er ofte afbilledet. Her ses et lille uddrag af Birgit Seloy's figursamling.

Birgit Seloy er medlem af DKK's udstillingsudvalg & udstillingsledelse ved DKK's internationale udstillinger. Hun yder en stor indsats med blandt andet udarbejdelse af dommerlister.